

ling vermag te geven, en zo was het zeker bij Katherine Mansfield, aanhangster vanaf haar prille jeugd van alles wat met „experience” te maken had, of haar dit nu naar weinig aanlokkelijke diepten voerde of niet. Van doorslaande betekenis voor het in haar kunst hervinden van het geboorteland was het sneuvelen van haar broer Leslie in Frankrijk. Het maakte haar bijna zenuwziek, totdat haar tobbede herinneringen het veld ruimden voor de vaste wil — als na een vingerwijzing — om van nu af aan die beelden van eigen jeugd in eigen land in letters te boetseren.

„Nu — nu wil ik herinneringen aan mijn eigen land neerschrijven. Ja, ik wil over mijn eigen land schrijven tot ik mijn voorraad uitgeput heb. Niet alleen, omdat het een „heilige schuld” is, die ik mijn land betaalt, daar mijn broer en ik er geboren werden, maar ook, omdat ik in mijn gedachten met hem naar al de bekende plekjes zwerf. Ik ben nooit ver van ze weg. Ik verlang ernaar ze schrijvend te doen herleven. Ah, de mensen — de mensen, die we daar liefhadden — over hen wil ik ook schrijven. Nog een liefdeschuld. O, ik wil ons onontdekte land voor één ogenblik onder de blik van de Oude Wereld brengen. Het moet mysterieus zijn, alsof het een drijvend land is. Het moet de adem doen stokken. Het moet „een van die eilanden” zijn . . . Ik zal alles vertellen, zelfs hoe de wasmand kraakte op No. 75¹⁾. Maar alles moet worden verteld met een zin voor mysterie, een glans, een nagloed — omdat jij, mijn kleine zoon daarvan, bent ondergegaan. Jij bent over de verblindende rand van de wereld gevallen. Nu moet ik mijn rol spelen”.

En zij speelde hem — als een Eleonora Duse van het blank papier. Een kortstondig optreden, maar in een onvergetelijk spel, dat vele aspecten op haar kunnen bood, te beginnen met het verhaal *The Aloe*, later *Prelude* getiteld. De Burnells in *Prelude* zijn haar eigen familieleden, evenals dat het geval zou zijn in tal van volgende verhalen, spelend in Nieuw Zeeland — de meest volmaakte, die zij schreef.

Een derde geheim van dit succes, nauw verwant aan het tweede: haar verhalen zijn haast alle zéér autobiografisch. Zij kon ervaring en kunst niet scheiden en om die reden ook werd zij met een vreselijke onafwendbaarheid naar de *schrijvendste* „ervaringen” gevoerd; zij meende immers, dat zij zo en niet anders leven moest om als schrijfster te evolueren. „Hoe kan ik schrijven over de dingen, als ik ze niet beleef!” roept ze nog vóór haar Londense periode uit — en in haar Dagboek luidt het in mei 1908:

„Alwéér — het besef, dat Kunst absolute zelfontwikkeling is. De wetenschap, dat het genie in elke ziel sluimert — dat diezelfde individualiteit, die aan de wortel van ons zijn ligt, er zo heel dringend op aan komt”.

Katherine Mansfield is nooit van idee veranderd. Overal in haar Dagboek, in al haar brieven en aantekeningen wijst de onverbiddelijke vinger van dit besef ons bij. Jaren later, in een „niet geposte” brief van januari 1921, belijdt zij:

„Zie je — voor mij zijn leven en werk twee onscheidbare zaken. Alleen door trouw aan het leven te zijn kan ik trouw wezen aan de kunst. En trouw aan het leven te zijn is *goed, ernstig, eerlijk* zijn”.

Het is ons in dit artikel niet te doen om wat biografische gegevens over Katherine Mansfield, alhoewel er in onze literatuur bijzonder weinig over haar te vinden is, terwijl ook geen steekhoudende verklaring is te verkrijgen voor het

¹⁾ Bedoeld wordt Tinakori Road No. 75, waar de familie Beauchamp in november 1898 ging wonen.